

Publicerad 2010-12-22 02:52 av PAwords

Ferdinand

Dystra stunder, befinner mig vid min korkek som jag lyssnar under.

Tysta under, sker dagligen antagligen men jag väljer att blunda för jag vill inte vara den som vissnar sönder.

Dystert, muntert, är det vad ditt hjärta söker? Sitter under min korkek i smärtans öken.

Tar min kalla hand och slungar världen emot dig i ett diskuskast.

Din sorg dansar i takt, dansar i sicksack snabbt.

Bägaren har runnit över och smält för längesen så du sicksackar tillbaka till korkeken igen.

Trots alla löften blir jag fast i dina klor, har gått en mil i dina skor med skavsår stora som månens bror.

Väntar med blombukett på din golvparkett på nått konstigt sätt. Väntar kvar, varenda dag, oändligt kvav.

Enligt vänners lag är sjön full av fiskar. Nu har den enda blomman under min korkek börjat vissna.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren PAwords med Poeter.se id #35844 innehar upphovsrätten